

UNITAT 1

REGULACIÓ DEL PROCEDIMENT SANCIONADOR I PRINCIPIS DE LA POTESTAT SANCIONADORA

CONTINGUTS

1.1. Introducció: concepte i naturalesa jurídica

1.2. Regulació positiva

a) Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques

b) Llei 40/2015, d'1 d'octubre, de règim jurídic del sector públic

c) Decret 1/2024, de 5 de gener, pel qual s'aprova el Reglament del procediment sancionador de l'Administració de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears

1.3. Principis del procediment sancionador

a) Principi de legalitat

b) Principi d'irretroactivitat

c) Principi de tipicitat

d) Principi de responsabilitat

e) Principi de proporcionalitat

f) Principi de prescripció

g) Principi non bis in idem

OBJECTIUS

En acabar aquesta unitat, l'alumne ha de ser capaç de conèixer la regulació existent en aquesta matèria y els principis de la potestat sancionadora.

Autor: Joaquín E. Tomás Marín

Data d'elaboració: 31 de març de 2025

Aquesta obra es difon mitjançant la llicència [Creative Commons Reconocimiento-NoComercial-CompartirIgual 4.0 Internacional License](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

1.1. INTRODUCCIÓ: CONCEPTE I NATURALESA JURÍDICA

a) Concepte:

S'entén per procediment sancionador aquell en el qual l'Administració exercita la seva potestat sancionadora resolent, en cas de comissió d'alguna de les infraccions tipificades, la imposició de la sanció corresponent. Atesa aquesta definició, hem de parlar dels següents conceptes:

I.- Infraccions: En l'article 27.1 Llei 40/2015 es recull una descripció de les infraccions, precepte que les defineix com "*les vulneracions de l'ordenament jurídic previstes com a tals infraccions per una Llei*". Davant aquesta amplitud de possibilitats que es confereix al Legislador per a definir la infracció administrativa, només pot concloure's que les constitueixen les accions i omissions previstes com a tals per les normes, en equiparació del que per als delictes i les faltes penals es disposa en l'article 10 del Codi Penal.

II.- Les sancions administratives són un tipus d'acte administratiu que consisteix en una represàlia per part de l'estat, conseqüència d'una conducta il·lícita de l'administrat. Es defineix com qualsevol afectació realitzada per part de l'Administració a un administrat a conseqüència d'una conducta il·legal, a resultes d'un procediment administratiu i amb una finalitat repressora.

III.- Classes d'infraccions i sancions:

La configuració de les infraccions i de les sancions administratives es duu a terme en la normativa sectorial sobre la base dels principis generals disposats en el Capítol III (arts. 25-31) del Títol Preliminar de la Llei 40/15 així com en la normativa autonòmica i local.

i.- Infraccions:

Pel que respecta a la configuració de les infraccions, la seva concreció dona lloc a una enorme diversitat d'accions i omissions que difícilment es poden reconduir a un criteri comú. Una característica comuna en la tipificació d'aquestes infraccions és que, conforme al principi de proporcionalitat, es graduen en infraccions lleus, greus i molt greus per a poder imposar així la sanció corresponent. Aquesta classificació en tres tipus d'infraccions es conté en l'art. 30 Llei 40/15 que versa sobre la prescripció (es veurà després).

ii.- Sancions:

En el cas de les mesures sancionadores, la seva concreció en la normativa sectorial es produeix d'una forma més homogènia, ja que s'imposen uns determinats tipus de sancions que són més o menys comunes i que es diferencien per la seva gravetat. La configuració de les sancions parteix de la prohibició de les

sancions privatives de llibertat a la qual farem referència (art. 29.1 Llei 40/15): *“Les sancions administratives, siguin o no de naturalesa pecuniària, en cap cas poden implicar, directament o subsidiàriament, privació de llibertat”*. En idèntic sentit versa l'art. 25.3 de la CE.

A partir d'aquesta exclusió, les sancions que poden imposar-se als infractors s'estructuren, sense perjudici de la classificació reflexa de lleus, greus i molt greus, en:

- Multa: És la sanció més comuna per la qual s'imposa una obligació pecuniària sobre els infractors. Conforme al principi de proporcionalitat, i de forma paral·lela a les infraccions, les sancions de multa s'estructuren en sancions lleus, greus i molt greus, establint els mínims i màxims de multes per al tipus d'infracció. Si bé aquests límits (en particular els màxims) venien consistint en xifres concretes, en determinats àmbits (consum, competència) es va estenent la fixació d'aquests límits en funció del mal causat o el benefici obtingut, la qual cosa ha estat criticat per ser una pràctica de dubtosa compatibilitat amb el principi de tipicitat.
- Limitació o rescissió de drets: són comuns en l'àmbit disciplinari (separació del servei, suspensió de funcions), i es preveuen en aquells àmbits en els quals existeix un previ reconeixement de drets per part de l'Administració. Es tracta de títols habilitants per al desenvolupament d'activitats, com són les autoritzacions, llicències o les concessions. Aquest tipus de sancions plantegen el problema de la seva distinció dels supòsits de simple aplicació de l'ordenament. Al que s'afegeix l'alteració del procediment de revocació dels actes administratius i la indemnització d'aquests. Per aquesta raó s'exigeix que aquestes mesures sancionadores responguin a les finalitats de prevenció especial i general pròpies d'aquestes, i que no impliquin un mal a l'interès general per la interrupció o pèrdua de l'activitat.

b) Naturalesa jurídica:

Un dels principis que regeixen el Dret Administratiu Sancionador és la vinculació al Dret Penal del qual és tributari, com ha vingut a reconèixer el Tribunal Constitucional. El Dret Penal i l'Administratiu Sancionador no són sinó manifestació d'un mateix dret de l'Estat a sancionar determinades conductes dels ciutadans (el *ius puniendi*). Des de la sentència 18/1981, de 18 de juny, el Tribunal Constitucional ha proclamat l'aplicabilitat a les sancions administratives dels principis substantius derivats de l'art. 25.1 de la CE, considerant que *“els principis inspiradors de l'ordre penal són aplicable amb uns certs matisos al dret administratiu sancionador, atès que tots dos són manifestacions de l'ordenament punitiu de l'estat”*.

1.2. Regulació positiva

El procediment administratiu sancionador constitueix una garantia essencial per a les persones a qui s'imputa la comissió d'una infracció.

En la regulació anterior a la LPACAP, la Llei 30/1992 enumerava els principis de la potestat sancionadora (articles 127 a 133) i a continuació relacionava un seguit de principis del procediment sancionador (articles 134 a 138), els quals s'havien de tenir en compte tant en les normes que reguessin els procediments sancionadors com en la seva tramitació. En aquell context normatiu precedent, els procediments administratius sancionadors es consideraven procediments administratius especials i la seva regulació estava prevista reglamentàriament (RD 1398/1993 d'àmbit estatal i D 14/1994 en l'àmbit de la CAIB).

Doncs bé, la LPACAP ha alterat aquesta sistemàtica, ja que el procediment sancionador ha passat a integrar-se al procediment administratiu comú (art. 1.1 de la LPACAP), de manera que ha perdut la consideració de procediment especial.

a) Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques:

Després de la vigència per més de dues dècades de la Llei 30/1992, l'any 2015 es proposà una reforma de l'ordenament jurídic públic articulada en dos eixos fonamentals: les relacions «*ad extra*» i «*ad intra*» de les administracions públiques. Per a això s'impulsaren simultàniament dues noves lleis, pilars sobre els quals es fonamenti el dret administratiu espanyol: la Llei del procediment administratiu comú de les administracions públiques i la Llei de règim jurídic del sector públic.

La Llei 39/2015 constitueix el primer d'aquests dos eixos, en establir una regulació completa i sistemàtica de les relacions «*ad extra*» entre les administracions i els administrats, tant pel que fa a l'exercici de la potestat d'autotutela i en virtut del qual es dicten actes administratius que incideixen directament en l'esfera jurídica dels interessats, com pel que fa a l'exercici de la potestat reglamentària i la iniciativa legislativa. Queda així reunit en cos legislatiu únic la regulació de les relacions «*ad extra*» de les administracions amb els ciutadans com a llei administrativa de referència, que s'ha de complementar amb tot el que preveu la normativa pressupostària respecte de les actuacions de les administracions públiques.

Segons l'article 1.1 de la Llei 39/15, aquesta «*té per objecte regular els requisits de validesa i eficàcia dels actes administratius, el procediment administratiu comú a totes les administracions públiques, incloent el sancionador i el de reclamació de responsabilitat de les administracions públiques, així com els principis als quals s'ha d'ajustar l'exercici de la iniciativa legislativa i la potestat reglamentària*».

El contingut nuclear de la Llei 39/15 serà desenvolupada en la unitat 2.

b) Llei 40/2015, d'1 d'octubre, de règim jurídic del sector públic.

Com avançàvem, la Llei 40/15 contempla la regulació «*ad intra*» del funcionament intern de cada administració i de les relacions entre elles.

Aquesta Llei respon al segon dels eixos esmentats i abraça, d'una banda, la legislació bàsica sobre règim jurídic administratiu, aplicable a totes les administracions públiques, i de l'altra, el règim jurídic específic de l'Administració General de l'Estat, en què s'inclou tant l'anomenada Administració institucional com l'Administració perifèrica de l'Estat. Aquesta Llei conté també la regulació sistemàtica de les relacions internes entre les administracions, i estableix els principis generals d'actuació i les tècniques de relació entre els diferents subjectes públics. Queda així sistematitzat l'ordenament de les relacions «*ad intra*» i «*inter*» administracions, que es complementa amb la seva normativa pressupostària.

Segons l'article primer de la Llei 40/15, aquesta «*estableix i regula les bases del règim jurídic de les administracions públiques, els principis del sistema de responsabilitat de les administracions públiques i de la potestat sancionadora, així com l'organització i el funcionament de l'Administració General de l'Estat i del seu sector públic institucional per a l'exercici de les seves activitats*».

Els principis de la potestat sancionadora seran desenvolupats en aquesta unitat.

c) Decret 1/2024, de 5 de gener, pel qual s'aprova el Reglament del procediment sancionador de l'Administració de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears

I.- Introducció:

La Llei 30/1992 va ser objecte de desenvolupament en l'àmbit autonòmic pel Decret 14/1994, de 10 de febrer, pel qual s'aprova el Reglament del procediment a seguir per l'Administració de la Comunitat Autònoma en l'exercici de la potestat sancionadora. Davant l'ingent temps transcorregut i l'entrada en vigor de la Llei 39/2015 i la Llei 40/2015, es considerarà necessari implementar en un únic text normatiu el procediment sancionador.

El Decret 1/2024, segons el seu propi preàmbul, té els objectius següents:

- i.- Establir un procediment sancionador general, en què quedin clarament determinats el contingut, la durada i els efectes de cada tràmit, i que sigui adequat per a l'exercici de la potestat sancionadora en la generalitat de matèries en què la Comunitat Autònoma disposa de competències de regulació. En altres casos, aquest procediment general ha de ser aplicat amb caràcter supletori.
- ii.- Respectar l'espai d'autonomia normativa dels consells insulars i dels ajuntaments.

iii.- Introduir les màximes garanties per a les persones inculpades en consonància amb una interpretació àmplia del dret de defensa, facilitar la reducció de l'import de les sancions pecuniàries en determinats casos per raons d'interès general i prendre en consideració les situacions de precarietat econòmica a l'efecte de facilitar als responsables el pagament de les multes.

iv.- Articular la confidencialitat i la protecció de dades personals dins el procediment.

v.- Delimitar de manera precisa les atribucions dels òrgans i els funcionaris que intervenen en el procediment sancionador, i garantir la independència i la imparcialitat en l'exercici de les funcions instructores.

vi.- Articular els mecanismes adequats per proporcionar eficàcia i celeritat en l'establiment dels fets i de les responsabilitats, i dotar el procediment del grau òptim de flexibilitat per al millor exercici de la potestat sancionadora.

II.- Àmbit objectiu i subjectiu d'aplicació:

i.- Àmbit objectiu (art. 2):

"1. Aquest Reglament s'aplica als procediments sancionadors respecte dels quals la Comunitat Autònoma disposa de competències normatives.

2. Els procediments sancionadors regulats per una llei sectorial es regeixen per la seva normativa específica, sens perjudici de l'aplicació supletòria d'aquest Reglament.

3. Els procediments sancionadors de caràcter tributari i els procediments de caràcter disciplinari es regeixen per la seva normativa específica i, amb caràcter supletori, per aquest Reglament.

4. Aquest Reglament no s'aplica a l'exercici de la potestat sancionadora respecte de les conductes de les persones vinculades a l'Administració pública per relacions regulades en la legislació de contractes del sector públic o en la legislació patrimonial de les administracions públiques".

ii.- Àmbit subjectiu (art. 3):

"Les normes establertes en aquest Reglament per a l'Administració de la Comunitat Autònoma també són aplicables:

a) A les entitats de dret públic dependents de l'Administració de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears o que hi estan vinculades que tenguin atribuïda la potestat sancionadora, sens perjudici de les peculiaritats organitzatives que prevegin les seves normes de creació o els seus estatuts.

b) Als consells insulars i les seves entitats de dret públic, en les matèries a què fan referència els articles 70 i 71 de l'Estatut d'autonomia, en tot allò que no prevegin els seus reglaments i sens perjudici de la seva potestat d'autoorganització.

c) Als ajuntaments i altres entitats locals, respecte dels procediments sancionadors establerts en les ordenances municipals que tipifiquin infraccions i sancions, en allò que no prevegin les mateixes ordenances”.

III.- Contingut:

En essència, el Decret 1/2024 reproduceix l'iter procedimental albergat en la Llei 39/2015. Per això, ens remetem a l'íntegra lectura d'aquest text reglamentari i al contingut de la unitat següent.

No obstant això, destacarem un tràmit nou (la compareixença), recollit en l'art. 20 del Decret 1/2024, la redacció del qual és la que segueix:

«1. En els casos en què els fets puguin ser constitutius d'infraccions greus o molt greus, la persona inculpada pot sol·licitar, dins el tràmit d'audiència, que es dugui a terme una compareixença presencial davant l'òrgan instructor. La sol·licitud s'ha de denegar motivadament quan les al·legacions a què fa referència l'article anterior (relatives a la audiència que s'ha de donar una vegada acabat el període de prova, i immediatament abans de redactar la proposta de resolució) no aportin elements nous per a la defensa dels drets del presumpte responsable.

2. En l'acte de compareixença, la persona inculpada, o el seu representant, ha de poder exposar oralment, en un període de temps adequat a les circumstàncies del cas, les al·legacions que consideri pertinents per a la defensa dels seus drets. Així mateix, l'instructor pot sol·licitar que s'aclareixin o es completin alguns punts de l'exposició oral.

3. La compareixença pública es pot dur a terme per mitjans telemàtics, si ho decideix l'òrgan instructor i la persona inculpada no s'hi oposa.

4. De l'acte de la compareixença se n'ha d'aixecar acta, que s'ha d'incorporar a l'expedient.»

1.3. Principis del procediment sancionador

a) Principi de legalitat

És la garantia material o substantiva del dret administratiu sancionador que està consagrada en l'article 25.1 de la Constitució Espanyola i comprèn tres garanties diferents:

I.- La reserva de llei: Garantia de caràcter formal que forma part del principi de legalitat administrativa sancionadora i entranya l'exigència que la conducta constitutiva d'infracció administrativa, la sanció aplicable, la relació entre totes dues i el subjecte responsable estiguin previstos en una llei en sentit estricte o norma amb rang de llei. La reserva de llei en el dret administratiu sancionador no

és absoluta com en el dret penal, sinó relativa o flexible, la qual cosa implica que s'admeti la col·laboració del reglament en la tipificació de les infraccions i la determinació de les sancions sempre que es compleixin uns certs requisits.

II.- El principi de tipicitat: Només són infraccions les accions o omissions doloses o culposes que estiguin previstes i sancionades com a tals en la Llei.

III.- La irretroactivitat de les normes administratives sancionadores desfavorables: serà objecte d'estudi després.

El principi de legalitat està plenament reflectit en l'article 25 de la Llei 40/15:

“1. La potestat sancionadora de les administracions públiques s'ha d'exercir quan hagi estat reconeguda expressament per una norma amb rang de llei, amb aplicació del procediment previst per al seu exercici i d'acord amb el que estableixen aquesta Llei i la Llei de procediment administratiu comú de les administracions públiques i, quan es tracti d'entitats locals, de conformitat amb el que disposa el títol XI de la Llei 7/1985, de 2 d'abril.

2. L'exercici de la potestat sancionadora correspon als òrgans administratius que la tinguin atribuïda expressament, per disposició de rang legal o reglamentari.

3. Les disposicions d'aquest capítol són extensives a l'exercici per part de les administracions públiques de la seva potestat disciplinària respecte del personal al seu servei, sigui quina sigui la naturalesa jurídica de la relació d'ocupació.

4. Les disposicions d'aquest capítol no són aplicables a l'exercici per part de les administracions públiques de la potestat sancionadora respecte dels qui estiguin vinculats a aquelles per relacions regulades per la legislació de contractes del sector públic o per la legislació patrimonial de les administracions públiques”.

b) Principi d'irretroactivitat

Com hem vist, és una de les garanties derivades del principi de legalitat, que podem definir com el principi legal que constitueix la projecció en el dret sancionador del principi constitucional de no retroactivitat de les normes penals excepte en el que resultin més favorables per a l'interessat (entesa la retroactivitat com l'extensió de l'aplicació d'una norma a fets i situacions anteriors a la seva entrada en vigor).

La seva regulació en matèria sancionadora s'alberga en l'article 26 de la Llei 40/15:

“1. Són aplicables les disposicions sancionadores vigents en el moment de produir-se els fets que constitueixin una infracció administrativa.

2. Les disposicions sancionadores produeixen efecte retroactiu quan afavoreixin el presumpte infractor o l'infractor, tant pel que fa a la tipificació de la infracció com a la sanció i als seus terminis de prescripció, fins i tot respecte de les sancions pendents de compliment en entrar en vigor la nova disposició”.

c) Principi de tipicitat

Segons el qual, són infraccions les accions o omissions doloses o culposes que estiguin tipificades i sancionades com a tals en l'ordenament jurídic (definició que coincideix amb l'albergada en l'article 27 de la Llei 40/15. Aquest precepte diu lo següent:

“1. Només constitueixen infraccions administratives les vulneracions de l'ordenament jurídic previstes com a tals infraccions per una Llei, sense perjudici del que disposa per a l'Administració local el títol XI de la Llei 7/1985, de 2 d'abril. Les infraccions administratives es classifiquen per la Llei en lleus, greus i molt greus.

2. Únicament per la comissió d'infraccions administratives es poden imposar sancions que, en tot cas, estan delimitades per la Llei.

3. Les disposicions reglamentàries de desplegament poden introduir especificacions o graduacions al quadre de les infraccions o sancions establertes legalment que, sense constituir noves infraccions o sancions, ni alterar la naturalesa o els límits de les que la Llei preveu, contribueixin a identificar de manera més correcta les conductes o a determinar amb més precisió les sancions corresponents.

4. Les normes definidores d'infraccions i sancions no són susceptibles d'aplicació analògica”.

d) Principi de responsabilitat

Es defineix a la perfecció en l'article 28.1 de la Llei 40/2015:

“1. Només es poden sancionar per fets constitutius d'infracció administrativa les persones físiques i jurídiques, així com, quan una llei els reconegui capacitat d'obrar, els grups d'afectats, les unions i entitats sense personalitat jurídica i els patrimonis independents o autònoms que siguin responsables d'aquells a títol de dol o culpa”.

El mateix precepte continua dient:

“2. Les responsabilitats administratives que es derivin de la comissió d'una infracció són compatibles amb l'exigència a l'infractor de la reposició de la situació alterada per aquest al seu estat originari, així com amb la indemnització pels danys i perjudicis causats, que ha de ser determinada i exigida per l'òrgan al qual correspongui l'exercici de la potestat sancionadora. En cas de no satisfer-se la indemnització en el termini que

es determini a l'efecte en funció de la seva quantia, s'ha de procedir tal com preveu l'article 101 de la Llei de procediment administratiu comú de les administracions públiques.

3. Quan el compliment d'una obligació establerta per una norma amb rang de llei correspongui a diverses persones conjuntament, responen de manera solidària de les infraccions que, si s'escau, es cometin i de les sancions que s'imposin. No obstant això, quan la sanció sigui pecuniària i sigui possible, s'ha d'individualitzar en la resolució en funció del grau de participació de cada responsable.

4. Les lleis reguladores dels diferents règims sancionadors poden tipificar com a infracció l'incompliment de l'obligació de prevenir la comissió d'infraccions administratives per part dels qui estiguin subjectes a una relació de dependència o vinculació. Així mateix, poden preveure els supòsits en què determinades persones han de respondre del pagament de les sancions pecuniàries imposades als qui depenguin d'elles o hi estiguin vinculades”.

e) Principi de proporcionalitat

Aquest principi es pot definir com la deguda idoneïtat i necessitat de la sanció que s'ha d'imposar i la seva adequació a la gravetat del fet constitutiu de la infracció.

Es regula a l'article 29 Llei 40/15:

“1. Les sancions administratives, siguin o no de naturalesa pecuniària, en cap cas poden implicar, directament o subsidiàriament, privació de llibertat.

2. L'establiment de sancions pecuniàries ha de preveure que la comissió de les infraccions tipificades no sigui més beneficiosa per a l'infractor que el compliment de les normes infringides.

3. En la determinació normativa del règim sancionador, així com en la imposició de sancions per part de les administracions públiques, s'ha d'observar la deguda idoneïtat i necessitat de la sanció que s'ha d'imposar i la seva adequació a la gravetat del fet constitutiu de la infracció. La graduació de la sanció ha de considerar especialment els criteris següents:

a) El grau de culpabilitat o l'existència d'intencionalitat.

b) La continuïtat o persistència en la conducta infractora.

c) La naturalesa dels perjudicis causats.

d) La reincidència, per comissió en el terme d'un any de més d'una infracció de la mateixa naturalesa quan hagi estat declarat així per una resolució ferma en via administrativa.

4. Quan ho justifiqui l'adequació deguda entre la sanció que s'hagi d'aplicar amb la gravetat del fet constitutiu de la infracció i les circumstàncies concurrents, l'òrgan competent per resoldre pot imposar la sanció en el grau inferior.

5. Quan de la comissió d'una infracció derivi necessàriament la comissió d'una altra o altres, s'ha d'imposar únicament la sanció corresponent a la infracció més greu comesa.

6. És sancionable, com a infracció continuada, la realització d'una pluralitat d'accions o omissions que infringeixin el mateix precepte administratiu o preceptes administratius semblants, en execució d'un pla preconcebut o aprofitant una ocasió idèntica".

El concepte d'infracció continuada és el següent: concurs real d'infraccions administratives consistent en la realització d'una pluralitat d'accions o omissions, constitutives cadascuna d'elles d'altres tantes infraccions, que infringeixin el mateix o semblants preceptes administratius, en execució d'un pla preconcebut o aprofitant idèntica ocasió, i que es castiga amb una única sanció, més greu de la que correspondria a una sola de les infraccions en concurs, però no per aplicació de la garantia *non bis in idem*, sinó en virtut del principi de proporcionalitat. Els tribunals solen mostrar-se molt cauts a l'hora d'apreciar la seva existència per la dràstica reducció del càstig aplicable que comporta.

Cal no confondre-la amb la infracció permanent, que no constitueix un concurs d'il·lícits, sinó una infracció única. Aquesta es tracta d'una infracció administrativa que es produeix amb la realització d'una sola acció de caràcter durador el resultat antijurídic únic del qual es prolonga al llarg del temps, en tant el subjecte actiu no decideixi cessar en l'execució de la seva conducta.

f) Principi de prescripció

Cap aquí distingir entre:

I.- La prescripció de la infracció, entesa com la forma d'extinció de la responsabilitat administrativa sancionadora pel compliment del termini legal establert des de la comissió de la infracció sense que l'Administració dirigeixi o reprengui la seva actuació contra el responsable d'aquesta.

II.- La prescripció de la sanció, concebuda com la forma d'extinció de la responsabilitat administrativa sancionadora que esdevé pel transcurs d'un determinat període de temps des de la imposició en ferma de la sanció sense que l'Administració decideixi iniciar les actuacions per a executar-la o exigir el seu compliment.

Aquests conceptes i altres, es regulen a l'article 30 Llei 40/15:

“1. Les infraccions i sancions prescriuen segons el que disposen les lleis que les estableixin. Si aquestes no fixen terminis de prescripció, les infraccions molt greus prescriuen al cap de tres anys, les greus al cap de dos anys i les lleus al cap de sis mesos; les sancions imposades per faltes molt greus prescriuen al cap de tres anys, les imposades per faltes greus al cap de dos anys i les imposades per faltes lleus al cap d'un any.

2. El termini de prescripció de les infraccions es comença a comptar des del dia en què s'hagi comès la infracció. En el cas d'infraccions continuades o permanents, el termini comença a córrer des que va finalitzar la conducta infractora. Interromp la prescripció la iniciació, amb coneixement de l'interessat, d'un procediment administratiu de naturalesa sancionadora, i el termini de prescripció es reinicia si l'expedient sancionador està paralitzat durant més d'un mes per causa no imputable al presumpte responsable.

3. El termini de prescripció de les sancions es comença a comptar des de l'endemà del dia en què sigui executable la resolució per la qual s'imposa la sanció o hagi transcorregut el termini per recórrer-la.

Interromp la prescripció la iniciació, amb coneixement de l'interessat, del procediment d'execució, i el termini torna a transcórrer si aquell està paralitzat durant més d'un mes per causa no imputable a l'infractor.

En el cas de desestimació presumpta del recurs d'alçada interposat contra la resolució per la qual s'imposa la sanció, el termini de prescripció de la sanció es comença a comptar des de l'endemà del dia en què finalitzi el termini previst legalment per a la resolució del recurs esmentat”.

g) Principi non bis in idem

Definit i regulat, essencialment, a l'article 31 Llei 40/15:

“1. No es poden sancionar els fets que ho hagin estat penalment o administrativament, en els casos en què s'aprecii identitat del subjecte, fet i fonament.

2. Quan un òrgan de la Unió Europea hagi imposat una sanció pels mateixos fets, i sempre que no concorri la identitat de subjecte i fonament, l'òrgan competent per resoldre l'ha de tenir en compte als efectes de graduar la que, si s'escau, hagi d'imposar, i la pot minorar, sense perjudici de declarar la comissió de la infracció”.

BIBLIOGRAFIA

1. Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques.
2. Llei 40/2015, d'1 d'octubre, de règim jurídic del sector públic.
3. Decret 1/2024, de 5 de gener, pel qual s'aprova el Reglament del procediment sancionador de l'Administració de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears.
4. Diccionari panhispànic de l'espanyol jurídic.